

Dani és a denevér

Dani fülei pont olyan elállóak és vékonyak voltak, mint a denevéreknek. Hétdioptriás szemüvege mögött vaksi szemek ültek, mint a denevéreknek. A hallása is akár a denevéreké: a legkisebb neszt, zajt, szárnyzuhogást vagy levélzörgést is azonnal meghallotta.

Csoda, ha a 8 éves kisfiú annyira rajongott ezekért az állatokért? Elolvastott róluk minden cikket, felkutatta róluk az összes fotót, hírt és adatot.

Egy szép tavaszi napon aztán úgy esett, hogy Dani egészen közélről is megfigyelhetett egy denevért. Végre nem csak a könyvek lapjain és filmekben csodálhatta meg őket, vagy egy pillanatra látta őket elsuhanni a feje fölött alkonyatkor, amikor a legtöbb ember csupán azt gondolta, hogy egy furcsán gyorsröptű, keskeny szárnyú fekete madár szállt arra.

Nem, ez most nem csak gyors suhanás volt, vagy sebes cikkanás, ez egy igazi találkozás lett.

A denevér ugyanis egyenesen Dani kezében landolt. Március 14-e volt, délután öt óra, és a kisfiú a Fővárosi Művelődési Ház előtt állt. A Csonka János tér sarokháza felett látta meg a denevért. A mozgása különösnek hatott, mintha nem lett volna benne elég lendület.

A kisfiú gyorsan megrángatta a papája kezét, hogy siessenek át a túloldalra, aztán szemével tovább kutatta a bőregeret.

Akkor zuhant Dani kezébe a denevér.

-Talán még túl gyenge, hiszen a tavasz nagyon hidegen indult, és alig vannak még rovarok. Talán túl hamar ébredt fel téli álmából, idejekorán bújt elő a barlangból, és most nem talál magának táplálékot – okoskodott a papája, és a kisfiú sejtette, hogy igaza lehet.

Múlt héten látott először egy kósa méhecskét a kertben, akinek a feltűnésén nagyon meglepődött, mert a rovarok még nem érkeztek meg.

Mi lesz most ezzel a didergő kis denevérral a kezében? Úgy ringatta a karján, mintha egy aprócska csecsemő lenne. Gyengéd szeretettel hajolt fölé, ahogy anyukák gyermekük fölé.

-Meg foglak menteni, ne aggódj! – súgta a kis állatnak.

Nagy csendben baktattak hazafelé a papájával. Mindkettőjüknek azon járt az esze, hogyan tudnák megmenteni az égből pottyant kis lényt.

Már a kertvárosi kis játszótér mellett jártak, amikor hirtelen elhúzott mellettük egy vonat a vasúti töltésen. A vonatfüttyszóról eszébe

jutott valami a kisfiúnak. Az az öregember a házukból, aki pont ilyen füttyülve nevetett, ahogyan ez az elszáguldó vonat sípolt.

-Apa, emlékszel arra a furcsa a bácsira a harmadik emeletről? Aki olyan rozogán jár, és már többször segítettem neki felvinni a bevásárló szatyrokat?

-Igen, igen, az a nagyszemüveges, kócosan ősz bácsi. Mindig dudorászik magában, és olyan színesen öltözködik, mint egy különös rovar.

-Pontosan, azért öltözködik így, mert ő egy rovarkutató! – vágta ki a megoldást a denevér problémájára Dani.

-Arra célozol... -kezdt bele tétován az apukája, de a kisfiú nem bírta kivárni, hogy befejezze a mondatot. Úgy érezte, sürgősen a tettek mezejére kell lépnie.

-Becsöngetek hozzá, apa, és megkérdezem, tud-e segíteni ezen a legyengült denevéren.

A papája elmosolyodott. Milyen nagyfiú, gondolta magában, már egyedül intézkedik egy ilyen fontos ügyben!

-Rendben, akkor én lent várlak, a lakásban. Ha bármi gond van, szaladj le, hozzám!

Dani szinte meg sem hallotta az utolsó szavakat, mert már rohant is a külön rovakutatóhoz a harmadik emeletre.

Becsöngetett. A bácsi szerencsére otthon volt. Ránevetett a kisfiúra:

-Á, te vagy az, aki mindig annyit segít nekem! Szia, Dani!

-Csókolom! Most nekem lenne szükségem segítségre – azzal Dani megmutatta az öregembernek a tenyerében kuporgó, aprócska, puha állatot.

A rovarász érdeklődve hajolt közelebb a denevérhez. Azonnal megértette, mi a probléma.

-Ha jól látom, erre a kis állatra sürgősen ráférne egy kiadós étkezés. És azt is tudom, honnan szerezhetnék neki valami finom kis denevértáplálékot. Gyere csak beljebb! – azzal a kócos hajú bácsi kedvesen beinvitálta a lakásba Danit.

A kisfiú az előszobába lépve nem győzött csodálkozni. A szokásos előszobai dolgoknak nyomát sem találta: cipők, kabátok, esernyők sehol. Ezzel szemben rengeteg terrárium, ameddig a szem ellát.

Az üvegedényekben pedig ezernyi rovar nyüzsgött, zizegett, sercegett szárnyait, nyomakodott egymás-hegyn hátán.

Dani eltátotta a száját: ennyi rovar még az Állatkertben sem látott, pedig ott aztán akad belőlük bőven!

Annyira csodálkozott, hogy majdnem elejtette a kis denevért. A bácsinak kellett a keze alá nyúlnia, hogy ne zuhanjon le a pöttöm állat.

Bementek a nappaliba, ahol rovarok tekintetében ugyanez volt helyzet.

Azzal a különbséggel, hogy a nappali közepén a sok apró terrárium közül kivált egy nagyobb üvegfalú tartály. Tele volt földdel. A földben pedig aprócska járatok szaladtak körbe-körbe. Az üvegnek köszönhetően a girbe-gurba kis alagutak, és a benne masírozó hangyák is láthatóvá váltak.

Vagyis a rovarász nappalijában egy hatalmas hangyaboly lapult meg az üvegfal mögött.

Daninak nagyra nyílt a szeme. A bácsi a bolyhoz vezette a fiút:

-Ők lesznek a te kis barátod megmentői!

-Úgy érte, hogy feláldozna néhány hangyát a denevérem kedvéért?

-Igen, ezt tervezem. A szárnyas hangyákat szerintem igen ügyesen le tudná vadászni a levegőben. De lehet, hogy a fátyolkacsapatom tagjai közül is kaphat néhányat.

-Biztos? – kérdezte óvatosan Dani.

-Az élet egy körforgás. Minden állat része a táplálékláncnak.

Hallottál már róla?

-Persze- jegyzi meg büszkén a kisfiú.

-Nem áltatom magam azzal, hogy a természetben az én imádott rovarjaimat nem falja be néhány nála nagyobb faj, amelynek a megélhetését biztosítja. Hiszen azt a nagyobb fajt is levadássza egy másik. Azt meg egy még nagyobb. A legnagyobb pedig, ha elpusztul, akkor a nyűvek prédája lesz. És kezdődik az egész folyamat előlről.

Ebben maradtak a bácsival. Szerencsére a rovarásznak volt egy madarász ismerőse, annak pedig egy óriási volírja. Más szóval egy olyan méretű ketrece, melyben kellemben elrepkedhetett a denevér, és nem kellett attól tartani, hogy megszökik a laksából, majd kint ismét táplálék nélkül marad.

Dani onnantól kezdve a rovarásznál, Ludvig bácsinál töltötte a délutánokat, miután hazaért a napköziből.

Figyelte, hogyan alszik a kis denevér, ellenőrizte, minden rendben van-e vele.

De a legizgalmasabbak a péntek, és szombatok voltak. Apáék ilyenkor este felkísérték Ludvig bácsihoz, mert aznap végre sokáig fent lehetett maradni.

Alkonyatkor érkeztek a rovarászhoz, mert a denevér akkor ébredett.

Lassan kinyújtóztatta szárnyait, mintha azok elgémberedtek volna a fejjel lefelé történő alvás során. Talán így is történt.

Aztán kinyitotta vaksi szemét, nem mintha sokat látott volna vele, mégis így tett. Végül szárnyra kapott. Milyen gyorsan suhant a ketrecben! Mint egy apró fekete villám.

Ekkor következett az est fénypontja: Ludvig bácsi beengedett a ketrecbe néhány szárnyas hangyát vagy fátyolkát.

A denevér azonnal „hegyezni kezdte a füleit”, vagyis ultrahangos radarjai rögtön érzékelték a prédát. Nemsokára le is csapott rá.

Dani annyira megszerette a denevért Ludvig bácsinál, hogy szinte szomorú volt, amikor a melegebb tavaszi napok beköszöntével, megérkeztek az első dongók, bodobácsok és katicák.

Ezt azt is jelentette, hogy el kell búcsúznia szürke, bolyhos barátjától.

Egy szombat estére időzítették a denevér elengedését.

Ludvig bácsi és apa lecipelték a nagy volírt a kertbe. Ott volt anya is, és a többi szomszéd, mert addigra híre ment, hogy a házban egy denevér nevelkedik.

Alkonyatkor mindenki az éledező bőregeret figyelte. A ketrec ajtaja hívogatóan nyitva állt. Vajon megtalálja a kijáratot?

A denevér egy pillanat alatt kisuhant a nyíláson a fülében lévő érzékelők segítségével.

Felrepült ház ereszéig, de ott csinált egy kurflit a levegőben, mintha búcsút intett volna Daninak.

A kisfiú legalábbis így gondolta. Hosszan integetett neki, könnyes szemekkel, ahogyan szülő búcsúzik el önálló életet kezdő felnőtt gyermekétől.

Dani később is nagy rajongója maradt a denevéreknek. Igaz később a rovarokat is megkedvelte, hiszen Ludvig bácsival jó barátokká váltak.

Nem is tudta eldönteni nagy korában, hogy mi legyen inkább: denevércutató vagy inkább rovarász?